

Farář, nebo farmář?

Otec Jan Pitřinec slouží jako farář ve farnosti Ústí nad Orlicí. Zeptali jsme se ho na jeho životní cestu a hledání povolání. S Diecézní charitou Hradec Králové v rámci projektu Adopce na dálku navštívil Indii, ale o tom si popovídáme až příště.

Milý otče Jene, narodil jste ve věřící rodině?

Ano, víru mi předali moji rodiče a jim zase jejich rodiče, u nás ty kořeny jsou opravdu hluboké. Jsem moc vděčný za nenásilný a řekl bych opravdu poctivý a upřímný způsob, jakým nám rodiče tu víru předávali.

I když se člověk narodí do věřící rodiny, v určité fázi života se pro víru musí rozhodnout. Jak jste to prožíval vy?

No, to je náročnější, protože já nejsem schopný říct, že by tam byl nějaký vyloženě zásadní moment, kdybych si řekl: Tak jo, Pane Bože, teďka ti věřím. Můj vývoj byl opravdu velmi kontinuální a bylo to asi tím, jak jsme doma vyrůstali, jak jsme se scházeli jako ministranti, skauti ve farnosti atd., všechno to prostě bylo takové přirozené a nenásilné.

Kdy jste začal ministrovat?

Ministroval jsem od malička, asi od čtyř let, protože všichni kluci ministrovali a já jsem samozřejmě chtěl ministrovat taky. V naší farnosti, pocházím z Červeného

vit, že by moje místo při mši svaté bylo jinde než u oltáře. Většina kluků z naší farnosti to tak prostě měla.

Může ministrování za Vaše rozhodnutí pro kněžství?

Myslím, že může i nemůže. Může v tom smyslu, že jsem měl díky tomu možnost být blíže panu farářovi a trošičku víc vidět, co všechno spadá do kněžské služby. Ale rozhodně to nebylo tak, že bych si kvůli ministrování řekl: Hele, já chci být panem farářem. To rozhodnutí bylo zase velice pozvolné. Šlo se mnou už od dětských let, kdy jsem s dědou jezdil do jeho rodiště, kde bylo hospodářství, a tam jsem zhruba od svých šesti let říkal, že budu buď farářem, nebo farmářem. Někdy na konci devítky jsem o tom přestal mluvit, ale o to více jsem nad tím začal přemýšlet. Bylo to všechno velice pozvolné.

Bavilo vás to?

Bavilo, naprosto jednoznačně bavilo. Měli jsme tam partu kluků, se kterými jsme se viděli jak v kostele, tak ve skautu a později i ve spolku. Já jsem si nedokázal ani předsta-

Co bylo to rozhodující?

Myslím, že můžu hovořit spíše o nějakých faktorech, díky kterým jsem se těm myšlenkám tak výrazně nebránil. Patřila mezi ně rodina, farnost, dále také kněží, kteří pocházejí z farnosti nebo kteří tam působili. Oni mně pomáhali uvěřit, že pokud mě k tomu Pán Bůh volá, tak to nebude ztracený a zakopaný život.

Dnes je na kněze mnoho nároků: mají být manažeři, znalci teologie, duchovními průvodci atd. Jaká role je pro vás nejdůležitější?

Já jsem se stal knězem proto, že jsem si ověřil, že mě k tomu volá Pán. Takže ta duchovní rovina je pro mě naprosto zásadní. Můžu říct, že své kněžství nejvíce prožívám, knězem se opravdu nejvíce cítím ve chvílích slavení svátostí: eucharistie, smíření a ostatních svátostí a přípravy na ně. To jsou chvíle, kdy vím jasně, že to je to kněžství, Pane, ke kterému mě voláš. A to, že mám na starosti farnost, že tady máme farní tým, že se s tím spojuje starost o majetek a všechny tyhle manažerské věci, neberu jako nějaký volitelný prvek, který se do toho dostal, ale není to pro mě podstatou. Není pro mě zas tak důležité, jestli tohle nebo tamto bude opravené, ale podstatné jsou pro mě věci duchovní.

Co v kněžské službě vnímáte jako to těžké, s čím se perete? A naopak co vám přináší největší radost?

Těžká a zároveň krásná je práce s lidmi. Na jednu stranu je to krásné, na druhou je to velmi náročné. Pro mě je těžká starost o majetky, ale zase pro nás chlapy je to do jisté míry hezké, když se můžeme něčeho dotknout, že se věci někde posouvají, což

na duchovní rovině je vždycky vidět míň, byť i tam. A největší, největší radost mám z toho, když vidím, jak Pán Bůh působí: když odpouští hříchy, když se nějak těch lidí dotýká a můžou ho v životě poznávat. To je asi největší radost kněžství, že toho můžeme být svědky.

Co byste řekl 15letému klukovi, který uvažuje o kněžství?

At' se nebojí, Pán Bůh není skrblík.

Děkujeme za rozhovor

Bc., ThLic JAN PITŘINEC, děkan ve farnosti Ústí nad Orlicí. Studium na Lateránské univerzitě a akademii Alphonsianum v Římě. Oblíbená kniha: Quo Vadis. Oblíbený biblický text: Žalm 139.

Foto: Archiv farnosti Ústí nad Orlicí

Povzbuzení z nebe

V době, kdy píšu toto slovo, je to teprve krátká chvíle, kdy odešel k Otci náš papež František. Na víkend, kdy proběhl jeho pohřeb, bylo už dlouho předtím naplánované v Římě setkání teenagerů z celého světa.

František se chtěl sejít s těmi, kteří začínají být dospělí. Chtěl je povzbudit, aby žili svůj život po vzoru blahoslaveného Carla Acutise, kterého chtěl v tomto velkém společenství svatořečit. Přál si, aby všichni mladí kluci i děvčata viděli, že je možné být svatými i v jejich věku a v dnešní době. Bůh Otec však rozhodl jinak. Pozval papeže Františka, aby se setkal s Carlem osobně v nebeském domově. A teenagery z celého světa pozval, aby papeže Františka doprovodili na poslední cestě. Asi jim chtěl dát za vzor nejen mladého Carla, ale vedle něho i starého Františka. Carlo nám ukazuje, že je možné být svatými tady a teď. Papež František nám zase ukazuje, že je to možné po celý život. Dokázal to celých 88 let a chce všechny mladé pozvat, aby se nebáli sloužit Pánu Ježíši a být svatými. Jak na to? Tře-

ba tak, jak by nám poradil jiný svatý kluk, ministrant Dominik Savio: udělat každý den jeden dobrý skutek pro Pána Ježíše a jeden pro nějakého člověka. Dáme to? Věříme si, půjde to. Věříme, že každého z nás volá Bůh

Otec k tomu, abychom se snažili o svatost, i kdyby to mělo trvat třeba 100 let.

ŽEHNÁ OTEC JIŘÍ KAŇA

Foto: Pixel-Shot - Adobe stock